

[Mølgaard]

eller risikerer vi, at den kommer til at styre os? Energiforsyning er mange ting. En nødvendighed for samfundet. Men også et spørgsmål om magt, penge og prestige.»

Det er på tide, at vi gør op med prestigeholdninger og magtstrukturer, der totalt tilsidesætter danske og for den sags skyld svenske egentlige interesser, de interesser, der tåler åbenhed og offentlig analyse.

A-kraften som teknologi kan have sine tilhængere, som den har sine modstandere, i lighed med så megen anden teknologi. Alle burde imidlertid besinde sig på, at forelskelse i eller begejstring for en eller anden teknologi aldrig bør blive så kraftig, at hensynet til dens fremme kan hellige ethvert middel. Hvor stort et prestigetab det end måtte være for nogle nu at medvirke til en lukning af Barsebäck, bør de dog bedømme sagen nøgternt som det, der er tale om: Barsebäck-tilfældet som sådant, et tilfælde, der ikke bør leve videre, af hensyn til, at vi kan leve videre.

Kalnæs (SF):

Hr. Ivar Hansen talte om skrækpropaganda imod atomkraft og om, at følelser spillede for stor en rolle for mange, der var betænkelige ved kernekraft. Jeg vil derfor gerne tage udgangspunkt i min forsikringspolice – forsikringsselskaber er normalt ikke særlig følelsesbetonede, men meget kontante – og dér står, at tre ting er undtaget fra dækning, og det er krig, jordskælv og udløsning af atomenergi.

Det, der ligger i det, er jo, at man dermed lægger et niveau: når man har med atomkraftværker at gøre, kan man få så uoverskuelige ulykker, at man ikke kender deres konsekvenser, på samme måde som man ikke kender konsekvenserne af en krig eller et jordskælv. Dermed være sagt, at jeg også har svært ved at forstå, at miljøministeren kan acceptere fortsat drift af Barsebäck, når miljøministeren har accepteret og det er almindeligt accepteret, at der kan ske en sådan ulykke med fuldstændig uoverskuelige konsekvenser. Det lå vel også i hr. Camres udsagn – sådan forstod jeg det i hvert fald – at hr. Camre fandt, at det meget vel kunne være uforsvarligt at fortsætte driften af Barsebäck.

Det, der ligger i det, må åbenbart være, at miljøministeren sætter sin lid fuldstændig til,

at der kun er en lille sandsynlighed for den værst tænkelige ulykke, nemlig, som det også er skrevet i redegørelsen fra miljøministeren, at chancen for en sådan værst tænkelig ulykke er mindre end 1 til 50.000 pr. reaktor pr. år. Jeg mener, det er upålidelige tal, miljøministeren hænger sin hat på.

I den nye svenske rapport »Effektivere beredskab« står der – jeg prøver at oversætte det til dansk:

»En sådan ulykke er endnu ikke sket her i verden, og sandsynligheden anses for at være meget lille. Selv om strålebeskyttelsesinstituttet i lighed med energi- og miljøkomiteen, energikommissionens ekspertgruppe for sundhed og miljø og reaktorsikkerhedsudredningen vil minde om, at de beregninger over absolutte sandsynligheder, der her er tale om, er forbundet med fundamentale usikkerheder, som ikke kan præciseres.«

Det vil sige, at miljøministeren, så vidt jeg kan se, accepterer den fortsatte drift på grundlag af en sandsynlighed, hvorom man i det svenske strålebeskyttelsesinstituts rapport siger, at der er tale om sandsynligheder med fundamentale usikkerheder, som ikke kan præciseres.

Jeg vil også bestride tallene ud fra det nogenlunde samme synspunkt, at vel kan man lave sådanne beregninger, og man kan tage hensyn til alt det, man kan forestille sig, men fantasien sætter en grænse, og det, man ikke kan forestille sig, kan man ikke tage hensyn til, og det er jo netop dér, der tit sker noget.

Men selv om vi nu accepterede det tal, som miljøministeren støtter sig på, så går det altså på, at det er noget, der er mindre end 1:50.000 pr. reaktor pr. år. Nu er der jo to reaktorer, og det vil sige, at vi skal gange med to, og tænker man sig, at de kører i 25 år derovre, bliver sandsynligheden for, at der kan ske noget, slet ikke så lille endda mere; ganger vi med 2 og med 25, er vi faktisk nede på, at det tal kun siger, at risikoen er mindre end 1:1.000 for, at der igennem levetiden af de to reaktorer kan ske en værst tænkelig ulykke. Så må jeg spørge miljøministeren, om det dog ikke foruroliger ham at fortsætte på den måde.

Fleire indledere har sagt, at Barsebäckværket var et ældre værk og derfor ikke så sikkert. Det kan man sammenholde med det, der er kommet frem fra Kemenyrapporten fra Tremileøuheldet. Dér slås det udtrykke-